

କବି ସମ୍ରାଟ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜଙ୍କ ବିରଚିତ

ଚଉପଦୀ ଭୂଷଣ

ବା

ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ ରମ୍ୟ

ପ୍ରକାଶକ:—ଶ୍ରୀ ଅରସିଷ୍ଟଭାନୁ

ନୂତନ ସଂସ୍କରଣ

ଅ: ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ:-

ସାମ୍ବଲପୁର ପୁସ୍ତକାଳୟ

ଭୁବନେଶ୍ୱର କଟକ

ଓଡ଼ିଆ ସାମ୍ବାଦିକା

ଗୌପ୍ୟା ଭୂଷଣ

ବା

ଉପେନ୍ଦ୍ରଭଞ୍ଜ ରଚିତ

—*—

ସାଗ—ଆଶାବରୀ । ଚାନ୍ଦ—ସନ୍ତୋଷୀ

କୁସୁମ-ବିଶେଷ ତାମ୍ରୀ ପ୍ରାଣପ୍ରାଣେ ନନ୍ଦ । କେହି ଶୁଣିଲେ
ପ୍ରିୟ ଶ୍ରବଣ ନ ବରୁରଇ । କୁଶାଦର ରେ । କାହିଁ ମୁଁ ପଡ଼ିଲି
କନକରେ ରେ ତୋ ସୁନ୍ଦର ଅର୍ଥ ଗୁଣକ । ୧ । କରବ କେଳେ
ଗମନ ବିଦେଶକୁ ମୁହଁ । କି କର ଅନାଦିଥିଲୁ ବରପତା
ହୋଇ । କଳ ବଞ୍ଚାରେ । କେତେନେତେ ମର । କରଥିଲୁ ମୁଁ
ଦିଶୁଥିଲୁ କି ରୁଚିର । ୨ । କଣ୍ଠ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ବିଶେଷ ଥିଲୁ ଶିଖା ।
ହୋଇଥିଲେ ଫୁଲୁଥିଲୁ ତଳଫୁଲନାଥା । କେଳିଦାସୀ ରେ
କମଳ ବଦନ । କେମନ୍ତେ ଦିଶୁଥିଲି ଡୋଇ ଅପମୟ । ୩ ।
କଲ ଗଳ ପାଗୁଣି ପଡ଼ିବ ଦଶ ସାଏ । କହିଲି ରହି ନେଲୁଣି
ଦିଅ ମୋତେ ପ୍ରିୟ । କେ କରବ ରେ । କେତେ ମୋ ହୃଦ ।
କପାଳି ନ ଚଲ ପାଟି ସହିଲୁ ବକ୍ତେ । ୪ । କାମବାଣେ
ପରାୟବ ବଦଇ ତୋତେ ଧନ । କଷ୍ଟ ମନ୍ତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରଅଗ୍ର ପାତ୍ରା ଏ
ଶାବନ । କୁନ୍ଦଦଳ ରେ । କାମୀ ନାହିଁ ଯାଉ । କହେ ଉପେନ୍ଦ୍ର
ଭଞ୍ଜ ସ୍ବେଦୀନ ହେଉ । ୫ ।

—୦—

ସାଗ—କାମୋଦୀ , ଚାନ୍ଦ—ସନ୍ତୋଷୀ

ଖେଳୁଁ ମଣିମ ସଜନୀ ପୁଣ ମେନ ରଜନୀ ଅବସର ।
କେ କୁସୁମ-କୋଦଣ୍ଡ-ଦଣ୍ଡକୁ-କୋମଳପିଣ୍ଡ ସହ ନିଶ । ୧

ଶସି ଶସି ନେତ୍ରନୀର ଚନ୍ଦ୍ରଧର ପଦ୍ମୋଧର-ପର ବାସ । କଳ-
ମୋହନା ମୋ ଶ୍ରୀଣ ହେଲ ପୋଡ଼ି ଯାଉ କି ନା ପରବାସ । ୨ ।
ଶଶି ବେ ଏ ଦୁଃଖ ହର ଦେଖିବି ଶ୍ରୀମୁଖ ତାର ଆଉ ଯହିଁ ।
ଶଞ୍ଜନନେତ୍ରୀକ ସତେ ବସାଇ ମୋ ଅଙ୍କରତେ ଆଉଁସାଇ । ୩ ।
ଖୋଜିଲେ ତା ସରି କରି ନ ଦେଖିବି ଆଉ ନାଶ ଜଗତରେ ।
ଲୋକାଳେ ରସବତୀ ମୋହଇ ମୋହର ମତ ଯେ ଗତିରେ ॥
କ୍ଷଣେହେଁ ଅନ୍ତର ମନୁ ନୋହିବାର ସେ ସୁନ୍ଦେ ମୋ ନୟନା ।
କ୍ଷିତରେ କି ସୁଖ ଥାଇ ଉପଇନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ କହୁ ଧର୍ମ ବନା । ୪ ।

—୦—

ସର—ପିରୁ ଦେଶାନ୍ତ, ତାଳ—ପଦ୍ମପଟ

ଗଜଗତି ଅତି ସୁରତରେ ମତ ଦିନେ ମିଳିଲୁ ମୋ ପାଶ ।
ଗୁଣମଣି ଏଣିଦୁଣି ବେଶୀ କରିଥିଲୁ ଯେ ଚକ୍ରକଣ କେଶ ରେ ।
ଗୋସ୍ଥ । ଗୁରୁଜ୍ୟୋତି ମୋର ନାସେ । ଶ୍ରେଣି ଦେଇ ଚିର
ନିବଡ଼େ ନୀବକ କାନ୍ଧି ଶଞ୍ଜି ମଧ୍ୟଦେଶେ ରେ । ୧ । ଗଞ୍ଜିଲ
ଯେ କଞ୍ଜ ଶଞ୍ଜିଶ୍ଚୟୁଞ୍ଜି ସେ ନେତ୍ରେ ଅଞ୍ଜନଲଞ୍ଜି । ଗିରିଜାଦେ-
ଇପୁପାଶ ଶ୍ରବଣ ସକେ ଥିଲ ସେ ଲଜି ରେ । ଗୋସ୍ଥ । ଗଜେ
ଶ୍ୟାମଲତ ହୋଇ । ଗାଙ୍ଗେୟବରାଣୀ ଭୁଷ୍ଟ ଥିବ ଶେଷ ପାନ
ସେଠାରେ ପକାଇ । ୨ । ଗୁଣ ଗୁଣି ମୁହିଁ ଜଣି ରମଣୀଙ୍କ
ବୋଇଲି କି ଭାଗ୍ୟ ଥିଲ । ଦୁଃଖେ ବିଗୁରୁଥାଇ ମାଗିବାକୁ
ଯାଏ ସେ କରୁଣା ହେଲ ରେ । ଗୋସ୍ଥ । ତେ ଜାଣି ମୋର
ଭୁଞ୍ଜ । ଗେହ୍ଲାଇଲ ହୋଇ ମଧୁର ବୋଲୁ କି ବୋଲୁଛ
ଜାଣେ ନାହିଁ । ୩ । ଗଲିଲୁ ମୋ ଦମ୍ଭ ବଳିଲୁ ମାନସ ପଞ୍ଚଶରେ
ହୋଇ ଦୁଃଖୀ । ଗାଡ଼ି ଚିତ୍ରବରେ ବସି ବସାଇଲ କୋଳେ
ସନ୍ନିଶେ ସୁମୁଖି ରେ । ଗୋସ୍ଥ । ଗତି ତୋହଠାରୁ ଜାତ ।
ଗୋଜ କରି ଓଷ୍ଠ ଚୁମ୍ବ ଦେଲୁ ପ୍ରାୟେ ପୁଣି ନ ଦେଇ ଲଜିତା । ୪ ।

ଚଳାଇଲ କର ବସନେ ଉତ୍ତର ଲେହେ ଦେଲୁ ତାହା ପିତା ।
ଗଣ୍ଡ ଦଂଶିଲେ ଦଶନେ ମଲି ରାଧି ରାଗ ବୋଲି କଲୁ ଉଦ୍ଦୀ
ରେ । ଗୋଷ୍ଠୀ । ଗୁଣୁଛୁ ନରତେ ତାହା । ଗୀତେ କହେ
ଉପେନ୍ଦ୍ର ମଙ୍ଗରାଜ ସେ ଦିନ ତଳ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ରେ * । ୧୭୮୨

—୦—

ଶ୍ରୀ—ଅନାଗୁଣ, ପଦ୍ମଚାଳ

ଏନକେଶି ତୋ କେଳିବାହୁଡ଼ା ଛବି । ଏବ ତଳ ନେତ୍ରେ
ମୁଁ କସ କରିବି । ୧ । ଏନପ୍ରଭୁ ଲଭିଥାଇ ପଶାବନୀ । ଏମ -
ବଶୁ ବୁଲୁଥାଇ ଟଳିଟଳି । ୨ । ଏନବନ୍ଧନ ପଦ୍ମଥାଇ ଶସି ।
ଦେଖି କରେ ତାହା ଦେଖିଥାଇ ଶୋଷି । ୩ । ଏମେ ପରିଥାଇ
ତରୁ ହେମଥାଇ । ଏନସାର ଠା ଠା ହୋଇ ଶୋଷ । ୪ ।
ଏଟଣ ତରମେ ଲେଟୁଥାଇ କେଶ । ଦୋଷି କହେ ଉପେନ୍ଦ୍ର
ସେହି ବେଶ । ୫ ।

—୦—

ଶ୍ରୀ—କନଡ଼ା, ଆଠଚାଳୀ

ନଗନା ସୁବଶ ମଧୁସମୟରେ ବିଧିକରଣେ ଦିନେ ବସି ।
ନାଗବନ୍ଧୀ ଭୁଞ୍ଜି ସାର ସୁକେଶୀ । ନାରେ ଧୋଇ ମୁଖ ପୋଛିବା
ସମୟେ ଧଳଇ ବାସ ଆଶ୍ରାସି ସେ । ନାରର । ନାଗରତନ ଚଢ଼ି
କଣ୍ଠ ବୁଝି । ନିଶ୍ଚେ ଚନ୍ଦନ ବୋଲି ଜାଣି ସନ୍ଧ୍ୟା । ନାହିଁ ନାହିଁ
କରି ଫେଡ଼ିଲ ବେଳକୁ ରଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗେ ମିଶି ଯାଇ ସେ । ୧ ।
ନିଧୁବନ କଲି ଆରମ୍ଭ ମୁଁ ଧନ ବସନ ଅଙ୍ଗୁ ଉନ୍ନ କରି । ନାହିଁ
ନାହିଁ ଶ୍ରୀଷ୍ଠୁଲ ସୁଦର୍ଶ । ନୟନ ଦୁଇ ଯେ ଲଜରେ ବୁଜିଲ
ମରଇ ତାହା ସୁନ୍ଦର ରେ । ନାଗେ । ନାକବସନାକ ଏତେ
ବଚନ । ନ ଶୋଭଇ ମୁଁ କହିଲି କହନ । ନିଶ୍ଚେଳ ସଙ୍ଗେ
ଲଜ ଦୂର ହେଲଣି କାହିଁକି ବୁଜି ଲେଟନ ରେ । ୨ । ନା-ପୁଲୁ

ହେ ହୋଇଲୁ କପୋଳ ମୁଁ ତହିଁ ଦିଅନ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ରନ । ନଖ ଲାଗି
 ହୋଇଲୁ କମ୍ପନ । ନାଳ ଲେଖିତ ସେବାଫଳ ସଫଳ ହେଲ
 ମୋର ସେହିଦିନ ରେ । ନାଗର । ମାରୁଛନ୍ତିମୁଖୀ କୁଚ ଜୟନ ।
 ନରେଶିଲ ଦଶୁସୁବ ଶୋଭନ । ନିକର ଏ ଦେଶେ ଯାହା ମନ
 ରସେ କି ହେବ ସ୍ୱର୍ଗଭୁବନ ରେ । ୩ । ନେଷପିତୁଳା ଲଳା
 ଶେଷ କାଳରେ ସେହି ବନ୍ଧେ ବନ୍ଧିଯାଉଣେ । ନେଇ କୋଳେ
 ଧରିଲ ଅନୁରାଗେ । ନୟନ ଯେ ତାର ପକାଇଲ ମୋର ବାସ
 ଦିଅ ବୋଲି ଅଙ୍ଗେ ରେ । ନାଗର । ନ ଦଶିଲ ଉପାୟ ଦେଲି
 ଶୁଭ । ନଧ ପ୍ରତିମା କରେ ଧରି ଶାଢ଼ୀ । ନିଜ ଘେଡ଼େ ବେଢ଼ା-
 ଇବା ଚରଚର ବୁକୁରା ମୋ ମନେ ପଡ଼ି ରେ । ୪ । ନକଟକୁ
 ଆସି ପ୍ରେମଲକ୍ଷ୍ମୀରେ ଅଞ୍ଚଳୁ ଫିଟାଇ ଚନ୍ଦନ । ନିଶାକରହାସୀ
 କଲ ଲେପନ । ନରଲେକେ ନାହିଁ ତା ପର ରସିକା ପ୍ରୀତିରେ
 ନେବାକୁ ମନ ରେ । ନାଗର । ନତ ହୋଇଣ ମୁଁ ତାକୁ
 ବୋଇଲି । ନ ଦେଖାଇବା ଦରବ ପାଇଲି । ନଚନ୍ଦ୍ରନଦେ
 ଉପରୁ କହଇ ଏଡ଼େ ଝେଲି ଉପାଇଲି ରେ । ନାଗର । ୫ ।

—*—

ଗଗ — ବଜନାଶ୍ରୀ, ତାଳ — ଝିପୁଟା

ଚଳାଇଲେ ଜାନୁମ୍ବଳରେ କରନ କି ଶବ୍ଦେ ଚନ୍ଦ୍ରକ ପଡ଼ୁ
 ଚଟୁକନାସା ଖୋଳାଇଲ କର ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରମାବଦନ ମାଡ଼ୁ । ୧ ।
 ଚନ୍ଦନ ଲେପି ତୋ ଦୂରସ୍ଥଦେଶରେ ତହିଁରୁ ବସନ ଫେଡ଼ୁ ।
 ତନ୍ତ୍ର ଆସି ଖୋଳ ଲୁଲ କର ଯେ ଉରୁର ଉରନ ଯୋଡ଼ୁ । ୨ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରମାରେ ଚନ୍ଦ୍ରକରଣେ ଅମ୍ବର ହରିରେ ଲଜରେ ବୁଡ଼ୁ ।
 ବୁକୁରା ଏଡ଼େ ତୁ ହରିତେ ମୋ ନେଷ ପଦୁକର ଦେଖି
 କେଡ଼ୁ । ୩ । ତମ୍ଭାଗୋଷ୍ଠ ରତି ରଚିଲେ ନ ସହି କଟିକି
 ଉଡ଼ୁରେ ଉଡ଼ୁ । ଚାପି ଅଧରେ ଅଧର ମୋ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଓଦାବାସ

ପ୍ରାୟ ନନ୍ଦ । ୪ । ସେ ପିରୁଡ଼ିବା ନ ଥାଇ ଗୋହର ଲବେ
ମୋ ପାଶ ନ ରୁଡ଼ି । ଚନ୍ଦ୍ର କହେ ଉପଇନ୍ଦ୍ର ମଙ୍ଗଳ ବଦେଶ
ପୃଷ୍ଠାର୍ଥ ଗୋଡ଼ୁ । ୫ ।

—*—

ସଗ—କରୁଣାଶ୍ରୀ

ପ୍ରମୁରେ ମୁଁ ଥିଲି ଦିନେ ଦେଖି ପୁଲଭୁଜ । ଛଳିଲୁ
ଏରୂପେ ତୁମ୍ଭ ପ୍ରଭୁଷଙ୍କ ରଙ୍ଗ ଶିଖିମଣ୍ଡନା ରେ । ୧ । ଛନ୍ଦେ
ଯେବେ କରଥାଇଁ ମୋ ମୁଖ ବରଷ । ଛଳିଲି ଯେ କହୁଥାଉ
ନାହିଁ କିଛି ଦୋଷ । ଶିଖିମଣ୍ଡନାରେ । ୨ । ଛଟାକାଶି ବ୍ୟାଜେ
ଦିନେ ଥିଲି ନିଦ୍ରା ଯାଇ । ଛୁଆସିଂହମଧ୍ୟା । ତୁମ୍ଭ ଦେଲୁ ଗଣ୍ଡେ
ନେଇ । ଶିଖିମଣ୍ଡନାରେ । ୩ । ଛନ୍ଦିଲି ସେହି ସମୟେ ଡୋ
ରଲାରେ ପାଣି । ଛଳିଲୁ ଏଥିକ ଏଡ଼େ ଦମ୍ଭ ହେଲୁ ଜାଣି ।
ଶିଖିମଣ୍ଡନାରେ । ୪ । ଛୁଡ଼ି ତୁ ଆସନ ଉପା ଦେଉ ଦେଖି
ମୋତେ । ଛନ୍ଦେ ଉପଇନ୍ଦ୍ର ରସ ମୁକ୍ତି କେମନ୍ତେ । ଶିଖି-
ମଣ୍ଡନା ରେ । ୫ ।

ସଗ—ବଜ୍ରଲୀଳା, ତାଳ—ସି ପୁଟା

ଜାଣଇ ଯେତେ ଭାବେ ରତ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ନଗରେ ଆଉ
କାହିଁକି । ଜୀବ ଥିବାଯାଏ ପିଣ୍ଡେ ନାଗବେଳ ଦଣ୍ଡେ ନେ ହୁବ
ମୁରୁଛି । ୧ । ଯେବେ ମାଟଇ ମୁଁ ବସନ୍ତର ରତ ହସି ଶ୍ରବଣ
ମୁଖେ । ଜାଣଇ କେ ତାହା କରି ସିନା କାଳ ସଜନୀମାନଙ୍କୁ
ପୁଣି । ୨ । ଯୋନୁପରେ ବସାଇଲେ ଗୋଷ୍ଠିକ ତଳେ ବସୁଥାଇ
ଶସି । ଜଳଜପାଦକୁ କର ବଢ଼ାଇଲେ ବେଶେ ଅଙ୍ଗେ ଯାଇ
ମିଶି । ୩ । ଜାଣିବାରେ ଯୋର ମୋ ଆଖିକୁ ପିଠି କରି ଦିନେ
ଶୋଇନାହିଁ । ଜୀବନଧନର ଏ ଗୁଣ ସୁମର ପୁଣି ଶ୍ରୀ ଅଛି ରହି ।

ଜବାଧରୁ ତାର ମଧୁ ପିଉଥିଲେ ଅମୃତ ପାନହଁ ଛୁର । ଜପି
କାମେ ଶୀଘ୍ର ପ୍ରିୟାଶ୍ରବ କହେ ଉପଇନ୍ଦ୍ର ରସନାର । * ।

—*—

ରାଗ—ଭୃଷ୍ଟିଆସ, ତାଳ—ପଦ୍ମପଟ

ଝଲ ଗୋଷା ହେଲେ ରତେ ଜଣା । ଝଟକୁ ଥାଇ
ନାସାରେ ଗୁଣା । ଝାଡ଼ିକାରେ ଘୁଞ୍ଚେ ପଡ଼ି ବେଣୀ ନାଚେ ଗୁଞ୍ଜି
ମୋ ବୁଦ୍ଧି ହୁଅଇ ବଣା । ୧ । ଝଲ ଶ୍ରୀମଙ୍ଗଳ ଗଳ ଅତି ।
ଝିନବାସ ଯାଇଥାଇ ତନ୍ତ୍ର । ସେତେକୁ ପାଶ ସମ ଶ୍ରବଣରେ
ତାଟକସୁନଳ ଦୋହଲନ୍ତୁ । ୨ । ଝଲ ଲଲଟ ଝୁର୍ଝୁକୁ ଭଜି ।
ଝିଲିମିଲି ମଳିକି ବିଚିତ୍ର । ଝଲକ ଶ୍ରାବ ସେ ଚତୁଷ୍ପ ମାନସ
ଭେଦନେ ଏବେ ପଇଲି ଶ୍ରବ । ୩ । ଝମକ ନୃପୁର ଝୁନି ତହିଁ
ଝୁଣିଆ ଶବଦ ନିବର୍ତ୍ତଇ । ଝାଡ଼ିକା-କଟି ଚମକାଇବରେ ଝୁପୁ
ଝୁଣିନାଦ ପ୍ରକଟଇ । ୪ । ଝଲକାବଳୀ ଝଟକୁଥାଇ । ଝିମିଟେ
ମନୁ ବସୋର ନୋହ । ଝୁହୁଛି ଏବେ ସେହି ଝବ ସୁନ୍ଦର
ଉପଇନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜି ଗର କହି । * ।

—*—

ରାଗ—କେଦାର କାମୋଦ, ତାଳ—ପଦ୍ମପଟ

ନିଶି ଅଳପ ଅଛି ହେବାକୁ ଶେଷ । ନାଗରାମଣି ଦିନେ
ଛୁଡ଼ି, ମୋ ପାଶ ଯେ । ନରେଶି ସେହିକାଳ ମୁଖ ଗୋଭନ
ନଚନ୍ତୁବଣ ହୋଇ ବୋଇଲି ଧନ ରେ । ୧ । ନରସ ଭଜି
ଲେହେଁ ଶ୍ରୀମୁଖ ଲୋର । ନରୁଅଛି ନଳିନ ରଜନୀକର ଯେ
ନାଶ୍ଟେ ଜାଣିଲି ଯାହା ଉପମା କରି । ନୁହଇ ତୋ-ମୁଣ୍ଡକୁ ଚନ୍ଦ୍ରମ
ସରି ଯେ । ୨ । ନାଗରାଜ ଶୁଣି ଏସନ ବାଣୀ । ନିବେଶିଲୁ
କର୍ମେ ଚିତ୍ରକେ ଅଣି ଯେ । ନରଇ ଝୁରୁସୁଗ ଅଳପ ହସି
ନେଷ ତାଳିଲୁ କି ଭଞ୍ଜିରେ ସୁକେଶିରେ । ନ ରହିଲୁ ମୋ ଦମ୍ଭ

ଧରିଣ ବାସ । ନେଇଣ କୋଳେ ବସଇଲି ଶବେଶ ଯେ ।
ନାହିଁ ବଚନ ଯୋଗ କରି ମୁଖରେ । ନିବିଡ଼ରେ ଧାଇଁଲୁ ମାତକ
କରେ ସେ । ୪ । ମାରଦକେଶୀ ମୁଁ ଯେ ବନସ୍ତୁ ଶୁଷି ।
ନାନାବିଳାସେ ପ୍ରହାରିଲି ସେ ନିଶୀ ଯେ । ନ ଯାଇ ମନୁଲବେ
ସେ ଶ୍ରବ ପଦ୍ମ । ନ ଗଲ ଶବ ଉପକନ୍ତ, କହଇ ସେ । ୫ ।

ରାଗ—ପରଜ । ଆଡ଼ତାଳ

ଟେକ ମୁହଁ ମୋର ଏତେ ରେ । ଟିକିଏ ହୃଦୟ ଉପର
ବିନ୍ଦୁ ଯେ ଶେଷେ ନ ଶୁଆଇ ତୋତେ ରେ । ୧ । ଟଡ଼ ଟଡ଼
ବିନ୍ଦୁଧରୁ ରେ । ଟାଙ୍କୁରାଉ ରୋମ ସୁଧାପାନ କଲେ କମ୍ପାଉ
ଉରଜ ଉରୁ ଯେ । ୨ । ଟାଣେ ମାତକ ଧଇଲେ ରେ । ଟଳିପଡ଼ୁ
ରସାଳସେ ମୋ ଉରକୁ ନାହିଁ ନାହିଁ ବୋଲି ଗେଲେ ରେ । ୩ ।
ଟାକ ବସିଥାଉଁ ମୁହିଁ ରେ । ଟେକ ଆଶା ବଢ଼ାୟନ ପାଶେ
ବସ ପିନ୍ଧା ଦେଖିବାର ପାଇଁ ରେ । ୪ । ଟୋପେ ପକାଛୁ
ମାରରେ । ଟାଡ଼ି ନୋହେ ଭଞ୍ଜ ଉପକନ୍ତ, କହେ ପାରିଲେ
ଏଥୁ ଉଦର ରେ । ୫ ।

ରାଗ—କେଦାର । ତାଳ ପଦ୍ମପଟ

ଠଣମୁଖ ଦେଖୁଥିଲୁ ଦିନେ ଆଦରଣେ । ଠିଆ ମୁଁ
ହୋଇଲି ଯାଇ ସୁନ୍ଦର ତୋର ପଛ ପାଶେ ରେ । ସୁନ୍ଦର । ୧ ।
ଠକବଚନ । ଠକଣିଶ ମୋର ପ୍ରତିବନ୍ଧ । ଠାଠିକ କର ବଢ଼ିଲୁ
ଚଢ଼ି ଦର୍ପଣେ ତୁ ଚୁମ୍ବରେ । ଚଢ଼ି ॥ ଠାବ କରି ତୋର ଚିତ୍ତ
ମୁହିଁ ଅତି ଖରେ । ଠିକେ କଥେର ନେଲି ରସିକା ସୁଧା ଲେପ-
ପୁରେ ରେ । ରସିକା । ୩ । ଠୁଳସ୍ତନ । ମତେ ହରାଇଲୁ କାମେ
ରଣେ । ଠକଣିକ କରି ବେଳେ ଶାବନ ରହିଛି ମୁଁ ଏଣେ ରେ ।
ଶବନ ୪ । ଠାକୁଆଉ କି ଭଞ୍ଜରେ ପରଶମିଶଣି । ଠାକୁର ଅଟୁ
କୁ ମେର ନାରେ ମଙ୍ଗଳକ ଭଣି ରେ । ନାଗର । ୫ ।

ସ୍ଵଗ—କୁମ୍ଭକାମୋଗୀ

ତାଳମୁଦଗନା ମିତ୍ରେ ରୁଷିଥିଲେ କି ହୋଏ ହୃଦୟ ।
 ଡରି ରୁଷିରେ କାହିଁକି କୋପ ବୋଲି ଲେଖଇ ବନୟ । ୧ ।
 ତମୁଛୁମଧାର କିଣା ଜନଠାରେ କରୁଣାତ ଥିଲା । ଡହକନକ-
 ବରନା ଚିତ୍ତ ଏବେ କେମନ୍ତ ହୋଇଲା । ୨ । ଡହର
 କାମବିଶିମୁଖେ ବେଇ ଏଥୁଁ କି କାରତ । ଡେରିଛୁ ଆଶ
 ଥିଲେ ଦୋଷ ପକାଅ କରଜେ କରତ । ୩ । ଡେଲାଇଲୁ ମାନ
 ଏ ଚଳତମାନ ପଡ଼ିଣ ଝଟତ । ଡାକନେଇ କେଳିପୁରେ
 କେତେ ଶବ୍ଦେ ଦେଲୁଟି ସ୍ଵରତ । ୪ । ଡେଲାପିଚୁଳା ଲପନ
 ଦେଖିବା ତୋ ହୋଇଲା ସୁପନ । ଡକା ହେଲା ଉପଇନ୍ଦ୍ର କହେ
 ଗୁଡ଼ି ପାଟି ଯା ବହନ । ୫ ।

—*—

ସ୍ଵଗ—କାଫି । ତାଳ ଝୁଲ

ତଳ ଅଳସେ ଦିନେ ଥିଲୁ ରେ ଶୋଇ । ତାଳ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ
 ଅପସରକୁ ରେ ମୁଁ ଯେ ମିଳିଲି ଯାଇଁ । ୧ । ତମକାମ ଉଚ୍ଛନ୍ନେ
 ଫେଡ଼ନ୍ତେ ମାବ । ତଳପଡ଼ିଲା ହୋଇ ଉଲ୍ଲେ ରେ ବୋଇଲୁ ନ
 ପାରିବ । ୨ । ତେକନ୍ତେ ଓଷୁ ସୁଧା ରୁଡ଼ି ସୁମୁଖୀ । ତାଙ୍କି
 ଫେଡ଼ିବା ନେସ ରୁହୁର ରେ ମର୍ମେ ରହିଛି ଲଖି । ୩ । ତାଲେ
 ରକ ଆରମ୍ଭ ବେଳେ ହେମାଙ୍ଗି । ତଳନ ଜାଗୁଥିଲେ ଜାକଲୁରେ
 ବୋଇଲି ଏ କି ଭଙ୍ଗୀ । ୪ । ତମାଳି ନୋହେ ସେହି ଶବ୍ଦ
 ଚିତ୍ତେଇ । ତକା ବଜଇ ମାର ପାରୁଛି ରେ ଉପଇନ୍ଦ୍ର କହଇ । ୫ ।

ସ୍ଵଗ—ଗୋଡ଼ୀ । ଆଡ଼ତାଳୀ

ଅତି ଗୁଣବତ୍ତା ତୁମ୍ଭିରେ । ଅଙ୍ଗ ଶ୍ରେୟଲେ ରଚିତମ ଜଳେ
 ବାତାୟନ ଦେଉ ଫେଇ ରେ । ଆଉ ଅନୁନମୁଖି । ଅଞ୍ଜଳରେ

ବନ୍ଧୁହୋଇ ସୁଖୀରେ । ଆତା କେମନ୍ତେ ମୁକ୍ତିର ସଖି ରେ । ୧ ।
 ଅମଲ୍ୟ ପଦ୍ମ ବିମ୍ବେଷ୍ଟିରେ । ଆଖି ନ ଫେଲ ମୋ ମୁଖକୁ
 ବୁଝିବା ଯାଏ ପ୍ରସବରୁ ଉଠି ରେ । ଆରେ ଅତୁଳଭୁରୁ । ଆଖି
 ମାର ଅଳ୍ପ ମେହଭୁରୁ ରେ ଆସି ମୋ ମୁଖ ଧଉଳ କରୁ ରେ । ୨ ।
 ଆଗତ ପଥକୁ ବୁଝିଲେ । ଆସି ପୁରଦାରେ ଉଭା ହେଇ ଆଉଁ
 ପାଶ୍ଚେଟି ନେବାର ପାଇଁ ରେ । ଆରେ ଅବନଶିର । ଆସ ନାହିଁ
 ଆଉ ନରୀ କରି ରେ । ଅମ୍ଭ ଭରି ଶାଣି ଶୋଇ ଶୋଇ ରେ । ୩ ।
 ଅଶ୍ରୁ ମୁଖ ମଳିନରେ । ଅବା ଦେଖିଲ ଆଳିକ ପାଶେ ପାଇଁ
 କରୁଥାଉ ନିବେଦନ ରେ । ଆରେ ଅଙ୍ଗନାବର । ଅମରାଧ
 କରୁ ନାହିଁ ମୋର ରେ । ଆଜ ପ୍ରୟତ୍ନ କରିସର ରେ । ୪ ।
 ଆସୁ ମୋ କଟକ ପୁଣି ରେ । ଆସ ପ୍ରସ୍ତେ ବୋଲି ଜାଣି ମୁଁ
 ଡାକିଲେ ପାଦ ଧରୁ ସେହିଠି ରେ । ଆରେ ଅଳପ ହସ୍ତ ।
 ଆଉ ନ କୋପିବ ବୋଲି ଭାଷୁରେ । ଉପରାଦ୍ଧ କଥା ଜାନ
 ଧ୍ୟାନ ରେ । ୫ ।

ରାଗ—ତୋଡ଼ୀ ପରଜ । ତାଳ—ପଦ୍ମପଟ

ତୋଟାପୁରେ ଏକା ହୋଇ ରେ । ତରଣି ଦିନ କୁସୁମ
 ଭୁଜ କେ ବୁଝି ହେଲୁଲୁ ମେଘରେ । ତପୀ ମୋଦନା ।
 ତହିଁ ହୋଇଥିଲୁ ତନୁମନା ରେ । ତାପିଥିଲୁ ମନମଥ ସିନା ରେ
 । ୧ । ତୋପୁଦମାଳ ସୁଲେଖିତେ । ତୁ ସେ ନିବେଶିଥିଲୁ
 ଦାରବନ୍ଧରେ ତନୁ ବାସ ଥିଲୁ ଶପିତେ । ତପରଜନି । କାହା
 ଜଣି ନ ଥିଲୁ ତରୁଣିରେ । ତହିଁ - ତଣ ଦେଲେ ନେତ୍ର ବେନି
 ରେ । ୨ । ତରତରେ ପଛୁ ଯାଇ ରେ । ତପମୟଗୋସ୍ଥ
 ସଂଧୀରେ କରତ ପତ ବଢ଼ିଲ ମୁଁ ତହିଁରେ । ତୁଜ ଭରଣା ।
 ତନୁ ତମକାଇ ପାଇ ଲଢ଼ିରେ । ତା ଘୋଡ଼ାଇ ବୋଲିଲୁ ଯାଅ

ଯା ରେ । ୩ । ତେଜସବଳେ ପୁଣି ମୁହିଁରେ । ତରଳ-
ନୟନା ତୋ ଶୁଭ୍ରଚିତ୍ର କ କଳ ମଳାକଳ ନେଇ ରେ । ତରୁ-
ଭଦ୍ର । ତୋଷେ ମୋ ତ ଆଲିଙ୍ଗନ ରେ ରେ । ପିନେକରେ
ତୁ ଏକ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ରେ । ୪ । ତୁମ୍ଭର ଶୁଭ୍ର ଏତେ ରେ । ତୃପ୍ତ
ହୃଦୟ କିପା ତୁମ୍ଭ ମନ ଶୁଭ ମାନ କଲେ ଯେତେ ରେ । ତାପ
ହରିଣୀ । ତଳେ ନ ମୁହଁ ସେ ଗୁଣ ଶୁଣି ରେ । ସହ ନାହିଁ
ଉପକ୍ରମ ଭଣି ରେ । ୫ ।

ଶଗ—ଶକରାବରଣ—ଆଠତାଳୀ

ଥୋପି ମଥୁଆଇ ଗଜ ଅଧର ସୁନ୍ଦର । ଥାଇ ପୁଣି
ତହିଁରେ ମଧୁନସ ମରି । ଥିବାମଣ୍ଡଳମଣ୍ଡଳ । ଥର ଚିତ୍ତ ଆନ
ନୋହେ ମେଢ଼ି ରସଭରା । ୧ । ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଏଡ଼େ ଦ୍ରବ୍ୟ
ଅମୃତରୁ ମାର । ଥରକେ କି ହଲେ ସୁ । କରନ୍ତି ଅହାର ।
ଅରେ ନାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରାଳ । ଥାଣ୍ଡୁ ରେ ଲବ ରସ ଉପକର ନାହିଁ
। ୨ । ଥିବାବଳେ ଗଜେ ଗଜେ ଗଜମା ଦିବସ । ଥିବାପ୍ରକା
ପରେତ ହୁଅଇ ଏକ ଲେଖ । ଥିବା ଗାମନେ କି ରହି । ଥିବା-
ହୃଦୟା ସୁଗନ୍ଧମ ଗନ୍ଧକ । ୩ । ଥିବାଥାଉ ମଦନ ହେଲେ
ମୋ କୋଳେ ବସି । ଥିବା ଥିବା ଉଡ଼ୁଥାଉ ଆଶୁପିଆଶୁପି ।
ଥାପି ଥାଉ ଇନ୍ଦ୍ରପଦେ । ଥିବା ନୋହି ମଲି ଶୁଷି ଶୁଷି ପଦେ
ପଦେ । ୪ । ଥୋଇଥିଲା ଚିତ୍ତ ନାହିଁ ଏ ଦୁଃସହ ଦଶା । ଥିବା
ଦେଶରେ ତୋହ ବନ୍ଧୁ ନେଇ ଲଣା । ଥିବାଗତି ହଂସ ଲଣି ।
ଥରେ ଦେଖିବି କି ଉପକ୍ରମ ଭଣି ଭଣି । ୫ ।

—*—

ଶଗ—ଆହାସ—ଏକତାଳୀ

ଦିନେ ଦିନେ ସୁନ୍ଦର । ଦେଖି ଯେଉଁ ସୁନ୍ଦର ଦିବସରେ
ଜାଣିବାକୁ ନାହିଁ ଯୁଗଳ । ୧ । ଦନ୍ତପଲ୍ଲବମର । ଦେଇ

ଉତ୍ତର କର । ଦେହସ ବାଳା ଥାଇ ଯେବେ ତୋର । ୨ ।
 ଦବ୍ୟ ବନ୍ଧରେ ରଜ । ଦନ୍ତ ତୁରୁଳ ସଙ୍ଗ । ଦେଲେ ରସନା
 ବୁଲଇ ମୋଡ଼ୁ ଯେ ଅଙ୍ଗ । ୩ । ଦୟାନିଧାନ ମୁହିଁ । ଦୃଢ଼େ
 ଗଲା ଧରଇଁ । ଦୃଢ଼ତୁର ଦେଉ କର୍ଣ୍ଣ ପୁଲିଲେ ତୁହି । ୪ ।
 ଦାତା ରତେ ତୋ ସତ । ଦେଖନାହିଁ ସୁନ୍ଦର । ଦେବା ରସ
 ମଙ୍ଗରଜ ଦମ୍ଭ କରୁଣ । ୫ ।

ଗେ—କାପି ମୁଖାଂଶୁ । ବାଳ—ପଦପଠ

ଧ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀନା ଦୟା ମୁଁ ସୁରତ ଅନ୍ତରେ ଘୋର ହରଷ
 ରେ । ଧଳସ୍ୟନ୍ତେ ଯତନେ ବସାଇ ବନ୍ଧଇ ବନ୍ଧବ
 ବେଶ ରେ । ଆ-ର ଧନରେ । ଧର ତୋ ପ୍ରୀତିପ୍ରଦ ରେ ।
 ଧୃତ୍ୟୁପି ମସି କରି ମୃଗମଦ ଲେଖିଲି ଚନ୍ଦ୍ରକମାନ ରେ । ୧ ।
 ଧୋଇଘୋଇ ଧାଉଥିଲୁ ତୋ ସିନ୍ଦୂରବନ୍ଧୁ ଅର୍ଦ୍ଧ ଶରପର ରେ ।
 ଧୀରେ ଚରୁକ ଧରି ତାହା ରଚିବା ବେଳକୁ କି ଗନ୍ଧ ଲୁଗର ।
 ଆରେ ଧନ ରେ । ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଘୋଇଲୁ ଭୟ ରେ । ଧୂପିତ ଯେ
 ଗନ୍ଧେ ପିନ୍ଧିଲୁ କବରୀ ବୃଷ୍ଟମେ କଲି ମଣ୍ଡନ ରେ । ୨ । ଧୂନି
 କରି କୋଲି ଗନ୍ଧନାଳରେ କରୁ ଯେ ଥିଲୁ ନୃପର ରେ ।
 ଧରିବାକୁ ପଦ କରି ବଢ଼ାଇଲି ଚଞ୍ଚିବାରେ ଚନ୍ଦ୍ରପର ରେ ।
 ଆରେ ଧନ ରେ ॥ ଧନ୍ୟ ଶ୍ରୀକୁ ବଚନ ରେ । ଧନ କହି କରି
 ପାଦ ଧରିବାର କାହୁଁ ଶିଖିଲୁ ଏ-ନାନ ରେ । ୩ । ଧୂଳିମୋହିନୀ
 ଶୁଣି ମୁଁ ବୋଲିଲି ମୁଁ ପରା ଲୋ ପରିଜନ ରେ । ଧୀର ତହିଁକି
 କହିଲୁ ଏହି ସେନୁ ଥିବ ନିଜ ସବୁଦିନ ରେ । ଆରେ ଧନ ରେ
 ଧରାରେ ଏମନ୍ତ ଜନ ରେ । ଧରିବ ତୋ ନାମ ଅବୁଝି କରଣ
 ରସେ ବଶି ଯେ ତ ଜନ ରେ । ୪ । ଧରପଦସ୍ତନା କେବେହେଁ
 ଚରଣେ ଛୁଆଁଇ ନ ଦେଲୁ କଦ ରେ । ଧୂବ ଏ ପାଷାଣଗିରି
 ପରା ରେବେ ଲେଖିଛି ହୃଦ ରେ । ଆରେ ଧନରେ । ଧନ ହେଉ

ଏ ଜାନନ ରେ । ଧାସି ପିପା ଶବ କହେ ଉପଲେ, ମଙ୍ଗରାଜ
ହେଲି ଶୀଳ ରେ । ୫ ।

—*—

ରାଗ—ପଞ୍ଚମବରୀ; ତାଳ—ସିଂଦୂତ ।

ମାନବ ଗେନେ ଘୋଷି କରୁଥିଲା ଦିନେ ବୃଷ୍ଟି ଝଟିବାର
ମାରୁଥିଲା ବିଜ । ମାଳକଣ୍ଠ ଭେକକୁଳା ଉଡ଼େ କରୁଥିଲେ ଶେଳ
ତାହୁକ ବରନ ଅତି ମଞ୍ଜୁର । ନଳିନୀକା । ନିଶା ହୋଇ-
ଥିଲା ଅର୍ଦ୍ଧ ଚନ୍ଦ୍ର । ମାପବର ଦେଖି ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତ ବନ୍ଧି ରେ । ୧ ।
ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ବିଳାସ ଶେଷ ଗଦାପତି ଫେଲ ତୋଷ ଦେଖୁଥିଲେ
ଥିଲେ ଜଳଧରେ । ନିଦ୍ରା ଅଛୁଡ଼ିଲା ଆସି କେଳିରେ ଦେଖି
ପୁକେଶୀ ଶୁଭିଳ ଅବମାନସେ ଧୀରେ ରେ । ନବବାଳ । ନାଶ
ପାପ ଯାଇ ବାତବଳେ । ନିଚେଷ୍ଟା ହୋଇଲୁ ତହୁଁ କେତେ
ବେଳେ ରେ । ୨ । ନୁହୁ ହୋଇ ଜୀବଧନ ଦେଖିଲୁ ତୁ ଯେ
ପୁପନ ମୋ ସଙ୍ଗରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହେବାର । ନାଥ ନାଥ ବୋଲି
କରେ ହାତକୁ ମାରି ହୃଦରେ ଲେଖିଲୁ ଉଚ୍ଛନ୍ନେ ଶେଷପର ରେ ।
ନିଚୟିନୀ । ନୟନରେ ପୁରୁଥିଲା ମର । ନିଶ୍ଚେ ଦମ ଦମ ହେଉଥିଲା
ଉଡ଼ ରେ । ନାରେ ଏ ଗୁଣ ଗୁଣ୍ଠି ଅତିଶ୍ରୀ ଯନ୍ତ୍ରରେ ମୁଣ୍ଡ ଉଠି
ତୋତେ କୋଳରେ ବସାଇ । ନିଜ ବାସନେଷ ଦେଇ ପୋଛି-
ଦେଇ ନେତ୍ରରେ ବୋଇଲି ଏମନ୍ତ କହି ପାଇଁ ରେ ।
ନାଶିନୀ । ନାହିଁ ବୋଲିକରି ହେଲୁ ତୁନି । ନିଜ ଦେଖିକରି ପୁଣି
କହିଲୁ ଭବିନୀ ରେ । ୪ । ମୋହବେ ମନ ହରି ତୁ ପୁଣି
ଏତେ ଚତୁର ମୋ ଚିତ୍ତ ବଳିବ ବେଳେ ରବି । ନୟନ ଯେ
କରାଇଲୁ ସେ ଉତ୍ତରେ ରବି ଦେଲୁ ତେ ନ ଶୁଦ୍ଧ ବୋଲି
ମୋତେ ରେ । ନିବେଦ୍ୟ ମୋତେ ଅନ୍ତର ସେ କଥା ସବୁ
ନାହିଁ ଗତି ଉପଇନ୍ଦ୍ର ! ଭଞ୍ଜି ନହିଁ ରେ । ୫ ।

ଶ୍ରୀଗ — କାପି, ସରମାନ

ପୁଣି ତଜାନନେ ଦିନେ ବୁଲୁ ଦିନ ଅବସାନେ ପୁରେ ମୁଁ
ତୋତେ ନ ଦେଖି ଗୋର । ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲି ଯଶ ପୂର୍ଣ୍ଣସୁଧା-
କର ମୁହିଁ ଇଚ୍ଛା କଲି ରତି ତୋର ବାସଣେଷ ଧରି ରେ ।
ପୀନଜୟନା । ପ୍ରୀତି ଜାଣିବାକୁ କୋ ଭୁବୁ ସିନା ରେ । ପଦ୍ମ-
ବନ୍ଦ୍ୟାଧର ତୁ ସେ କରୁ ମନା ରେ ॥ ପରିହାସ ପରା ମଣି ପଛେ
ପଛେ ତୋ ରମଣି ଗଲି ମୁଁ ବଢ଼ାଇଣ ସରଗ । ପଶିଲୁ ମଦରେ
ସାଇ ଚକ୍ରାବତୀ ଭୁବିତେ ଚହିଁ ତୁ ସେ ପାତଲୁ କପାଟପୁଡ଼ା ବେଗ
ରେ । ପଦ୍ମବଦନା । ପ୍ରକାଶିଲି ମୁଁ ଦର୍ଶନ ଦେଉକନା ରେ ।
ପୁଣେ ଏ ଶବ୍ଦ ନ ଥିଲୁ ସୁମନାରେ । ୨ । ପଦ୍ମନା କରରେ ଘେନି
ପ୍ରୟୁକ୍ତ କୁସୁମ ତଳ ପକାଇଲୁ ମୋ ଉପରେ ଆଖି । ପୂଜିଲି ସତେ
କି ବୋଲି ଶୁଣି କପାଳ ଭୁବଲୀ ପ୍ରିୟ ପୋତିଲୁ ଶ୍ରୀମୁଖ
ସେହିକ୍ଷଣି ରେ । ପୃଥୁରଜନା । ପାଇଲୁ ତୁ ବନ୍ଧୁ କି ଶବ୍ଦରେ
ଲଜ୍ଜା ରେ । ପରିହାସ ତୁ ମୋର ରାଜତନୁଜା ରେ । ୩ । ପୁଣି ମୁଁ
ବୋଇଲି ଧନ ତୁ ଅଟୁ ଅତି ସୁଜାଣ ଜାଣିଣ ସାଇଲୁ ଆଶୁଫୁଲ ।
ପାଇବି ସେବି କାଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡ ଦଣ୍ଡ ଦଣ୍ଡକରେ ଯେଣୁ ଅଶ୍ରୁମଧ୍ୟା
ନୋହିବ ତୋ ଭୁଲ ରେ । ପ୍ରାଣହୀନୀ । ପ୍ରତେ ଜନନେ ଚଳି-
ଯୁଗ ସରି ରେ । ପଡ଼ିଲୁ ପରମାଦ ଆସିକରି ରେ । ୪ । ପଦ୍ମ
ନୟା ବିପିନ ଅନ୍ତରେ ରହିଲୁ ଧନ ଏବେ ଏହା ଏ ଦେହ
ସହୁରୁ । ପଦ୍ମତରୁ ଆଶୁ ହେଲୁ ଫାଟି ସଜି ହିଁ ନ ଗଲ ପିଣ୍ଡ
ଏଠାରେ ପ୍ରାଣ ତୋଠାରେ ଅଛି ରେ । ପ୍ରେମଲଲସି । ପୃଥା-
ଇବ ସତେ ତୋ ସଙ୍ଗରେ ନିଶି ରେ । ପଶୁପତି କର ଉପଇନ୍ଦ୍ର
ଭାଷି ରେ । ୫ ।

—*—

ଶ୍ରୀଗ — ଜୟନପୁରୀଆ ତୋଡ଼ି । ତାଳ ପଦ୍ମପଟ

ପୁଟି ନ କରି ଯତେଲେ ଶୁକ ସାଗ ବସିବାବେଳେ ମୋ
ପାଶେ । ପୁଟିକି ମାରି ସଖୀକି ଠାରି ଦେଇ ପଞ୍ଜିଶକ ଆଉ

ରସେ । ପାଉ ତୋ ଭାବ ଗୋ । ପୁଲିପଦ୍ମମୁଖି ଜାଣୁ । ପାଟି-
 ଯାନ୍ତାନ୍ତି ମୋ ହୃଦୟକୁ କାଷ୍ଠ ହୋଇଥିଲେ ଗୁଣୁ ଗୁଣୁ । ୧ ।
 ପୁଲିଲଟକେଶି ଶଶିବଳିବାରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଥିଲି ତୋ ନୟନ । ପୁଟୁଛି
 ହୃଦ ତାହା ଭାବ ତହିଁରେ ଲଗି ଯେ ଥିଲା ଅଞ୍ଜନ । ପଦା ତୁ
 ମୋର ଗୋ । ପରଲହୃଦୟା ଉଚ୍ଛ୍ଵାସ । ଫେଡ଼ି ନ କହିଣ ବାସେ
 ପେଟୁ ଓଷ୍ଠ ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ ଠାରୁ । ୨ । ଫେର ଯେ ବାସର
 ଧଇଲି ଦିନେ ମୁଁ ବାସରେ ଏକାନ୍ତ ଦେଖି । ପୁରୁଣାରେ ଭାଷୁ
 ନିଷେଧ କଥାଟି ଏତକ ନ ପାର ରଖି । ଫଳ ଏ ମୋର ଗୋ ।
 ପଣିଧର ସେବିବାର । ପାଇ ପୁଣକୁ ଲଭିବେ ନେତ୍ର ବେନି
 ବୋଲଇ ନାହିଁ ନ କର । ୩ । ଫେର ବାସ କୁଚେ କର ଦେଲି
 ଦିନେ ବାଳା ଥିଲୁ ନିଦ୍ରା ପାଇ । ଫଳକ କପୋଳେ ପୁଲକ ପୁଲକ
 ଅଳପ ଚେତନା ଯାଇ । ଫୁଟୁଥାସିନି ଗୋ । ପୁଲଇ ନାସିକା
 ଖରେ । ଫିଙ୍ଗି ଦେଲୁଁ କର ଚରଣେ ପଡ଼ିଲା ତୋଳି ଲଗାଇଲି
 ଶିରେ । ୪ । ଫୁଲୁ ନାହିଁ ବୁଦ୍ଧି ଗୁଣନିଧି ସେହି ବଧୂ ନିରବଧୂ
 ଚନ୍ଦ୍ର । ଫୋଡ଼ୁ ନାହିଁ କପା ଶିଶିଳେ ମୋ ହୃଦ ଧକ ହେଉ
 ରସେଇ । ଫେର ଶୁଦ୍ଧିଲେ ଗୋ । ଫୁଟେ ନେତ୍ରଶର ଦେହେଁ ।
 ଫୁଟେ ମୁଁ ଜାଣଇ ଯାହା ହୋଏ ମନ ଉପଇନ୍ଦ୍ରଭଞ୍ଜ କହେ । ୫ ।

—*—

ରାଗ—ପୁରୀ । ପଡ଼ିତାଳ

ବାଳାମଣି ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ର ନିଶାକୁ । ବନ୍ଧୁହୃଦ କରି ଖୋଜୁଁ
 ପଶାକୁ । ୧ । ବନ୍ଧୁହାରି ଦେଲୁ ଆଡ଼ରୁଷାକୁ । ବଧୂ ମୁଖ ଲଜେ କରି
 ରସାକୁ । ୨ । ବଳା ଫେର ପୁଲଇ ଯେ ନାସାକୁ । ବେଗେ
 କରୁ ସଫଳ ମୋ ଆଶାକୁ । ୩ । ବଧୂରେ ନ ଭଜେ ନେତ୍ର
 ତପାକୁ । ବଞ୍ଚଇ ରଜନୀ ଦେଖି ଯୋଗାକୁ । ୪ । ବହୁ ଦେଲୁ
 ଏବେ ଏତେ ଦଶାକୁ । ବୋଲେ ଉପଇନ୍ଦ୍ର ମୁଦେଶାକୁ । ୫ ।

ରାଗ—ଗଡ଼ମାଳିଆ, ଏକତାଳୀ

ଭାବନି ଥିଲୁ ଯେ ଦିନେ ମାତ କରେ ନିବାଡ଼ି । ଭଲ
କରି ପକାଇ ସିନ୍ଦୂର ସୁରଙ୍ଗ ଶାଢ଼ୀ ଧଡ଼ି । ୧ । ଭୁଲଇ ସେ
ନେଟ ମନ ବାଦକୁ ରେ ବଡ଼ାଇ । ଭବରଥୁ ସେ କାଳେ
ବସିଖେ ତୁହାଇ ବରୁ ଥାଇ । ୨ । ଭାବେ ତୁମ୍ଭ ଓଷ୍ଠ ପାନ
ଆଲିଙ୍ଗନରେ ଭଡ଼ି । ଭୋଲେ ରତି ରତିବାବେଳକୁ ମାତ
ମୁଁ ଆଗ ଫେଡ଼ି । ୩ । ଭାଷିଲୁ ସର୍ପୀରେ ମୋରେ ବଚନରେ ସୁମତି ।
ଭ୍ରମ ହେଲ ନୟନ ମାତକି ଆଜ ଏ ଭିନ୍ନ ଶୁଭ । ୪ । ଭାଲି ମୁଁ
ବୋଇଲି ଚିତ୍ତ ତୁ କରୁଛୁ ରେ ବନ୍ଧ ॥ ଭାଣ ମଙ୍ଗରାଜ ରେ
ଭାବୁଛୁ ତୋର ସେ ମାତବରା । ୫ ।

ରାଗ—କାମୋଦୀ । ଏକତାଳି

ମରୁତେ ଅତୀତି ଯେ ମଦରେ ଗୋପିତ ଅଗୁରୁରେ
ଧୂପିତ କରି ଥାଇ । ମଣହର ଭୂଷିତ କରିବାରୁ ଭିଷିତ ପ୍ରକାରେ
ଘୋର ଶୀତ ନିଶି ନେଇ । ଆହା ମହା ସୁଖଦାନି ରେ ।
ମୃଗଲେଚନ । ୧ । ମଜ୍ଜିର ତୋ ବହାରେ ଗତି ତୋର ବାହାରେ
ନାହିଁ ମୋତେ ବାହାରେ ବାନ୍ଧ ଥାଉ । ମୁଖେ ଦେଇ ବଦନ
ବୁଦ୍ଧି କରି ମଦନ ମୋ ଅଧରେ ରଦନ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଉ । ଆହା
ମୁନୀନ୍ଦ୍ର ମୋହିନୀ ରେ । ମୁଦୁଭାଷିନୀ । ୨ । ମହାରଜତତନୁ ଉଷ
ଜର ସୁତନୁ ଲଭିଣ ତୋର ତନୁ ସୁଖୀ ହୋଇ । ମନେ ପାଶେ
ସଂସାର ଲୋକ ଏଣୁ ଅସାର ଘୋଡ଼ହୋଇ ନିଶାର କାହିଁପାଇଁ ।
ଆହା ମୁକୁତାଦଗନ ରେ । ମଉକାଶିନୀ । ୩ । ମୋତେ ରସି
ଅନ୍ତରେ ଘୋଡ଼ିଉ ପଶନ୍ତରେ ସେ ଭାବ ନିରନ୍ତରେ ଚିତ୍ତେ
ଦେ ସେ । ମଣୁଆଇ ଦମ୍ପତି ସୁଖ ବଡ଼ ସମ୍ପତ୍ତି ନାହିଁ ମାରବପତ୍ତି-
ମାନ ନାଶେ । ଆହା ମରଲଗମନରେ । ମନ୍ଦାମଣିନୀ । ୪ । ମୁଁ
ତୋ ପାଶେ ଥିବର ଅନୁଷ୍ଠ ସେବାରେ ବାଧୁବାରେ ନ ପାରେ

ମନସିନ । ମମେଁ ବିରୁଦ୍ଧ ଶର ପାଇଣ ଅବସର କହଇ
ଉପଇନ୍ଦ୍ର ମଙ୍ଗରାଜ । ଆତା ମଧୁରଦାସିନୀ ରେ । ମନ୍ତ୍ରଳାମଣି । ୮

ରାଜ-ତୋଡ଼ି ବରଦ

ଜାଣିମାରେ ମୋ କରି ନାହୁଁ ମାନ । ଯୋଗରେ ପ୍ରସରି-
ବାରେ ପବନ । ଜୁଆମଣ୍ଡଳୁ ପୁଲ୍ଲବେଶୁ ଝୁଡ଼ି । ଜାତ କଲ ଅଶ୍ରୁ
ନୟନେ ପଡ଼ି । ଜଳକଣା ତୋତେ । ଜମୁନଦୀଞ୍ଚ ଦେଖିଛି ତୋ
ନେତ୍ରେ । ୧ । ଯାମିନୀବିଳାସେ ଦଶନ ଚନ୍ଦ୍ର । ଜଗନ୍ନାଥନୀ
ତୋ ଗଣ୍ଡେ ରଞ୍ଜନ । ଜାଣି ତୁ ପ୍ରଭାତେ କର ସାରସ୍ୟ । ସନ୍ଦେହ
ଘୋଡ଼ାଇ ବସିଲୁ ମୋ ପାଶେ । ସୁବର୍ଣ୍ଣାଙ୍କ ବର । ଜାଣିଛି
ଏତେ ଗଣ୍ଡେ ଦେବା କର । ୨ । ଜଳଧୁଲ ଦିନେ ପ୍ରଣାପାବଳୀ ।
ଯତନେ ବିବସନ କରୁଁ ବାଳୀ । ଜାନୁ ଜାକଣ ଲେଟି ହୋଇ
ବସି । ଜଳଜମ୍ବୁଜ କୂତରେ ନିବେଶି । ଜୀବନ ସେ କାଳେ ।
ଯାତା ମୁଖ ନମୁ ଦେଖିଛି ଡୋଳେ । ୩ । ଯାଇଁ ଏକାନ୍ତେ ବସି
ରହୁ । ଯେଉଁ ନବ ନବ ଭାବ ବିଗୁରୁ । ଜାତି କଳିକା
ନଶେ ତାର ଗାର ଲେଖୁ । ଯେତେ ଗୋଟି ରସ ମନରେ
ରଖୁ । ସୁବାମଣି ଚହଁ । ସୁଗତେ ଦେଖିଛି ଚରବା ମୟା । ୪ ।
ଜବାଧର କମ୍ପେ ମଦନମତ୍ରେ । ଜନମ ହୋଏ ଶରଣାସ ରତେ ।
ଯାବତ ଲକ୍ଷଣା ଏମନ୍ତ କରି । ଜଗି ମାନର ଦେଖିଛି ସୁନ୍ଦର ।
ଜପାମାଳ ବନ୍ଧି । ଜୟୁଛି ତାତା ଉପଇନ୍ଦ୍ର କହଁ । ୫ ।

ରାଜ—ମୁଖାବଳୀ, ପଦପଠ

ରମଣୀରତନ । ରତାନରେ ଏକବନ । ରସାମଣ୍ଡଳୀ
ତୋଇ ମୋର ପାଲଟ ହୋଇଲ ବସନ । ୧ । ରାଜ ଅନ୍ତେ
ବୁଝି । ରାମା ଅତି ଲଜ ପାଇ । ରାଜବନେଶୀ ମୋ ପାଶେ

ଉତ୍କଳଦେବକୁ ବଦଳୁ ନୁହେଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀକା - ସିଂହାଣି । ରସେ
କହିଲି ମୁଁ ବାଣୀ । ଉକ୍ତ ଉଲଟ ତୋର ମୋର ଜାଣିମା
ତେମନ୍ତ ଏ ପୁଣି । ୩ । ଉଷା ଦେବ କହି । ରମ୍ଭା ଉଛୁ ତା
ଶିଖେଇ । ରହସ୍ୟ ପିନ୍ଧି ପଶନ୍ତେ ପଶନ୍ତେ ବାସପାଲଟାଇ
। ୪ । ରମଣୀୟ ପୁନ । ଲକ୍ଷେ କରଇ ଲେକନ । ରତେ
ଉପଇନ୍ଦ୍ର ରାଜ ମଙ୍ଗଳକ ସୁରସ ବିଧାନ । ୫ ।

ରାଜ — ଶଙ୍କରଭରଣ, ଏକତାଳୀ

ଲହରୀନୟନୀ ଦିନେ । ଲଳିତେ କି କହୁଁ କହୁଁ ।
ଲେଉଟେ ରମ୍ଭାଲ ଗଣ୍ଡ ଅଥ ଛନ୍ଦେ । ଆହାରେ ଲବଣ୍ୟ-
ଗଣ୍ଡ । ଲକ୍ଷପଟା କଳ ମାର ଲାଢ଼ା ଦୋଷି । ୧ । ଲଗିବା ଜାଣି
ତାମୁନ । ଲୁଆଇଁ ମୁଖମଣ୍ଡଳ । ଲଳ ପାଇ ପୋଛୁ ଦେନି
ଚେଳାଞ୍ଚଳ । ଆହା ଲଳନାବର । ଲବେ ଥାଉ ବୋଲି ମୁଁ
ଧଇଲି କର । ୨ । ଲଭିବ ସିନା ମନସ୍ତ । ଲବଣୀ ପ୍ରତିମା
ଗୋର । ଲେଖିବୁ ଯନ୍ତ୍ରରେ ଯେତେ ଶ୍ରମ କର । ଆହା ଲେକ-
ରଞ୍ଜନ । ଲେଖା ହାତ ପ୍ରଜାଣିଲୁ ଶୁଣି ଧନ । ୩ । ଲେଚନ ତାଳି
ଚଞ୍ଚଳେ । ଲକ୍ଷଣ ବାହୁ ଲୋମଳେ । ଲଳତା ଏ ନ ଦେନ
ଶ୍ରମ ଆ ବେଳେ । ଆହା ଲେଳଲକ୍ଷଣା । ଲକ୍ଷକୋଟି ଥିଲେ
ମୁହିଁ କୋ କଣା । ୪ । ଲେକନାଥକୁ ମନାଇଁ । ଲଭୁଥିଲି
ତୋତେ ମୁହିଁ । ଲକ୍ଷିବାର ବୋଲି କେବେ ଜାଣି ନାହିଁ ।
ଆହା ଲଳାବଳାସ ଲକ୍ଷ୍ମୀପତି ସେବ ଉପଇନ୍ଦ୍ର, ଭାଷି । ୫ ।

—୦—

ରାଜ — କାମୋଦୀ ପଡ଼ିତାଳ

ବହାଣ୍ଡରେ ତୋହ ସର ଦେଖିବା ନାହିଁ ସୁନ୍ଦର ମାନସ
ମୋହନବାସ ଚୁକ୍ତିର ବଜ୍ରମୟୁନ ଭଜି କାହିଁ ପାଇବେ
କୁରଙ୍ଗୀ ଜାଣି ଅଗୁଁ ବଳେ ଛକ୍ତି ଘର ରେ । ବନ୍ଧୁ । ବିମଳ

କମଳଜତ ମୁହିଁ ରେ । ବନ୍ଧୁ । ବଧୂନଅଞ୍ଚଳ ପ୍ରାଣସବୁ ରେ ।
ବଧୂବଦନକୁ ହାରି ହାସେ - ଉଡ଼ି ଯାଇ କର ଝୁରି ଝୁରି ଶୀତ
କରେ ଦେହା ରେ । ୧ ।

ବିଜୁଳିକ ବଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଝୁଲିର ଦିଶେ ମଳିନ କରେ
ବହୁଧ୍ରୁବା ପୂର୍ଣ୍ଣମାସାର । ବର୍ଣ୍ଣିକ ଉତ୍କଳ ଦନପ୍ରାୟ ଯୋଗରୁ
ଲେଉଟନ ଦରଶନ କରି ନାହିଁ ମଣ୍ଡା ରେ । ବନ୍ଧୁ । ବଧୂନ
କେ କଳପର କହିରେ । ବନ୍ଧୁ । ବାଣୀରେ ମୋ କର୍ଣ୍ଣ ଆଉ
ମୋହି ରେ । ବାନ୍ଧବ ଶୁଭିବା ତୋର ଯେମନ୍ତ ଶୁଭ ମନ୍ତ୍ର
ଗନ ହଂସ ଶିଖିଲେ ସେ କେହି ରେ । ୨ ।

ବେଢ଼ାରେ କଟି ତୋ ଧନ୍ତ ଯେପରି ହେବ ତନ୍ତ୍ର
ନିନ୍ଦୟତରୁ କେହି ସବୁ ରେ । ବାଜେଣି ରାସନା ଧଳ
ହେମାରୁ ତହିଁ ବନ୍ଧନ ବଳ ପାଇ ନ ଭାଙ୍ଗଇ ସବୁ ରେ ।
ବନ୍ଧୁ । ବନ୍ଧୁକାଳେ ରବି କରୁ ନୋହି ରେ । ବନ୍ଧୁ ।
ବିରୁଥାଇ ମୁଁ ଏମି ତହିଁରେ । ବ୍ୟାତା ଏମନ୍ତ କଲ ସେ
ଭାବ କେଶିକ ଗଲ ଛୁଇ ମନମଥର ଦହି ରେ । ୩ ।

ବିବେକ ବାଳା ରଚନ ସୁନ୍ଦରୀର ମନ୍ଦନ କର ତୋତେ
ଜାତ କଲ ବିହି ରେ । ବହୁଶ ଶିରରେ ଶଶୀ ଏକାନ୍ତରେ
ଥିଲେ ବଧି ଯୋଗଭଙ୍ଗ ହେବେ ଶିବ ଶୁଣି ରେ । ବନ୍ଧୁ ।
ବେଶ ଅନୁଭୂତ ବେଶକୁ ହିଁ ରେ । ବନ୍ଧୁ । ବେଶ ଲୋନାବୁରେ
ସିନା ବିହି ରେ । ବିଶ୍ୱବନ୍ଧନ ଗାନ୍ଧନ ଯାବତ ପରିବେଶନ
ଏକାମାସ ତୋତେ ସିନା ଶେହି ରେ । ବଧୂର ସୁନ୍ଦରେ - ଗୁଣ
ସୁବାରେ ବିଚିତ୍ର ସୁମ ମନ୍ତ୍ର ଶୁଣିଲ ନାହିଁ ନାହିଁ ରେ । ବାହୁ -
ସୁନ ଅଗୋଚର ଶେଷ ଆୟତ୍ତ ତୋର ତପ କରି ଲଭିଅଛି
ମୁହିଁ ରେ । ବନ୍ଧୁ । ବାଣ୍ଟି ନିଧୁ ମୋ ପରି ସାହିରେ । ବନ୍ଧୁ ।

ବାସ୍ତା ମୋର ହୋଇଅଛି ଏହି ରେ । ବାରେ ଲଭିଲେ ତୋ
ପାଶ ବୋଲେ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଅବଶ୍ୟ ଆଉ ପ୍ରବାସ କରିବ ନାହିଁରୋ ।

—*—

ରାଗ—ମୁଖାଶ, ଏକତାଳୀ

ଶିବ କରିବେ କି ଏତେ ଥାଉଁ ସୁଁ ଜାଣିବେ । ଶୁଭପ୍ର-
ପତ୍ତି କା ଲେଖି ଦେବୁ ବନ୍ଧୁ ମୋତେ ରେ । ଶାରଙ୍ଗ ଧାମିନୀରେ ।
ଶିରେ ତାହା ଦେଖି ରେ । ଶମ୍ଭୁରେ ତାପ ମନୁ ମୁଷ୍ଟିର ସଜନ
ରେ । ୧ । ଶୀଘ କରି ଚଢ଼ି ମୁଦ ପ୍ରମୋଦେ ଫେଡ଼ିବ ରେ ।
ଶଙ୍ଖକଣ୍ଠି ମାବରଣ୍ଡି ଫେଡ଼ିବା ଶୁଭବ ରେ ଶଶାଙ୍କବଦନ ରେ ।
ଶିଶୁପଳପ୍ରଜା ରେ । ଶୀତଳ ଭଜିବ ସିନା ବିରହ-ଅଗିନି
ରେ । ୨ । ଶ୍ରବଣ ନୟନ ବେନି ହୋଇବେ ଚୁପକ ରେ । ଶୁଣି
ରସଭାଷ ଦେଖି ସରୁ ବର୍ଣ୍ଣପନ୍ଥ ରେ । ଶରଣବନ୍ଧୁଳା ରେ ।
ଶିଶୁକୋମଳା ରେ । ଶତୀପତି ପଦସା ମଣିମି ତୁଳ୍ଲ ବାଳା
ରେ । ୩ । ଶରକୁ କାମର ତାହା କବଚ କରିବ ରେ । ଶମ୍ଭୁ-
ଦମ୍ଭ ହସ ହାସ ମଧ୍ୟେ ରୁଗିଥିବ ରେ । ସରସିଜମୁଖି ରେ ।
ଶଶିହାସୀ-ସଖି ରେ । ଶୋକ ଦୁର ହୋଇବ ତୋ ଏ ସଙ୍କେତ
ଦେଖି ରେ । ୪ । ଶୟନ କରିବାପାଏ ଏ କଣିଆ ହୋଇ ରେ ।
ଶିଶୁମୁଗଦଶା ହେବ-ଜୀବ ରକ୍ଷା ସେହି ରେ । ଶ୍ରଦ୍ଧା ମୋର ଏହି
ରେ । ଶୁଭ ତୋ ଲଜ୍ଜର ରେ । ଶୁଭ୍ରକେଶୀ-ଶ୍ରବ ଚନ୍ଦ୍ର ଉପଲଭୁ
କହି ରେ । ୫ ।

—*—

ରାଗ—ବଙ୍ଗଳାଶ୍ରୀ, ତାଳ—ଝରିମାନ

ସଖପୁଷ୍ପାଙ୍ଗୀ ଶରଦତନ୍ତ୍ର ମୁଖ ଉଦ୍ଧୃ କରୁବ କୁନ୍ତଳ ।
ସଟପଦଶ୍ରେଣୀ ବିକଟପଦକୁ ବେଢ଼ିଣ ସେମନ୍ତ ଝଳି । ୧ ।
ସଞ୍ଜନସୁସୁରବଚନା ସେ ଢେଇ ଏବେ ତାହା ଥିବ ଗ୍ରାସି ।

ଶୋଭଣଚନ୍ଦ୍ର କଳାକୁ କିଛି ଗିଳିଥିଲେ ବଡ଼ ଯେହେ ଦଶି । ୨ ।
 ଶତପଥ ପୁରେ ସିମି ନାହିଁ ଚୋରେ ପୁଣ୍ୟରୁ ତନୁ ଗୋରା ।
 ଗୋଡ଼ଶବସୁସୀ ଦଶିବନି ଏବେ ସେ କାନ୍ତି କେତେକ ପରା । ୩ ।
 ଶତରତ୍ନଯାକ ଯେ ଯାହା ଆଗମେ କେତେ ଦୁଃଖ ଦେଉଥିବେ ।
 ଶତାନନଚାତ ଏ ଶୁଭ କରନ୍ତୁ ଏକା ରହିଥିବ ଜାଣେ । ୪ ।
 ଶୋଳ ଉପରୁରେ ପୂଜିବ ତାହାକୁ କରି ସବୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ।
 'ଶ'ବର୍ଣ୍ଣେ ଉପଇନ୍ଦ୍ର କହେ ଲଭିଲେ ମରକତ ନିଉକେଶୀ । ୫ ।

—୦—

ରାଗ—କେଦାର ଗୋଡ଼ା, ତାଳ—ସରମାନ

ସୋପାନକୁ ଦିନେ ଯାଉଛି ଉଠି । ସଲ୍ଲରେ ଦେଲି ମୁଁ
 କରପଇଠି । ରେ ସୁନ୍ଦର । ସୁଖ ପ୍ରକାଶି ହାସ । ସର୍ପୀରେ
 ବୋଲୁ ଏ ପୁଣି କଥା । ୧ । ସାରସଗଡ଼ ନାଚ କଲି ମୁହିଁ ।
 ସେବକର ଆଉ କି ସେବ ସହି । ରେ ସୁନ୍ଦର । ଶୁଣି ରୁଷିଲ୍
 ହୋଇ । ସାରସକରକୁ ନେଲୁ ଛଡ଼ାଇ । ୨ । ସନ୍ତୋଷ ହେବାକୁ
 କରି ବଚନ । ସଜନି ତୁ ଯେ ଶ୍ରୀ ଦେଉ ପାନ । ରେ ସୁନ୍ଦର ।
 ଶୁଣୁଅଛି ତା ପୁଣି । ସୀମନ୍ତ ନି ବୁଝି ଦେବ କି ରଣୀ । ୩ ।
 ସଙ୍କୋଚ ପଇକଲୁ ଆଲିଙ୍ଗନ । ସରୁମଧ୍ୟା ଦେଇ ସରୁରୁଦନ ।
 ରେ ସୁନ୍ଦର । ସ୍ନେହେ କହିଲୁ ଏକ । ସୁଜାଣ କୁମୁକୁ ନାହିଁ
 ଜନ୍ମତେ । ୪ । ସବୁଠାକୁ କାହୁଁ ଆହେ ପରାଣ । ସରସ ମିଶ୍ର
 ଶ୍ରୀମାନ ରଣ । ରେ ସୁନ୍ଦର । ସୁମନ୍ତ ମୁଁ ତାହା । ସାହା
 ନାହିଁ ଉପଇନ୍ଦ୍ର କହି । ୫ ।

—*—

ରାଗ—ଆନନ୍ଦଭେରବ । ତାଳ—ପିପ୍ପୁଟା

ଦୁର୍ଗନ୍ଧନେତା ପିତେଶରୁ ଯାଇ । ହେଲେ ଗୋଟି ପାଶେ
 ପରବେଶ ସହି । ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ସିମାଣ । ହେଲେ ବାଙ୍କିବୁଢ଼ାଣୀ ।

ହେଲେ ପକାଇବ ସେ ଦୁଃଖ ଦାଣ୍ଡି । ୧ । ହୋଇବା ନିକଟ
ସୁକେଶି ଦେଖି । ହଜାଇ ବବେକ ବସିବୁ ସଖି । ହେମଗୋର
ତା ଚାହିଁ । ହତବନ୍ଧୁ ମୁଁ ହୋଇ । ହସ୍ତସୁଗ ଯୋଡ଼ି ହେବ
ବନସୀ । ୨ । ହେନ କହିବ ଯେଉଁ ଦିନ ଯେତେ । ହରବର
ଦୁଃଖ ଦେଇଛୁ ମୋତେ । ହୃଦ ଯାହା ହୁଅଇ । ହରି ତାହା
ଜାଣଇ । ହରଇ ନିଶି ଉଜାଗରେ ରହି । ୩ । ହିମକରମୁଖି
ରମଣୀମଣି । ହରିଷ ହେବୁ ମୋର ଚାଟୁଶୁଣି । ହସି ଅଳପ
ସାରୁ । ହାତ କାଢ଼ି ଗଲାରୁ । ହରିମଧ୍ୟା ପୁରେ ନେବୁ କାମ-
ବଶିଷ୍ଠ । ୪ । ହସ୍ତୀ ଦନ୍ତଶେଷେ ରଖିବିଲାସ । ହଟ କରାଇ
ଛଡ଼ାଇବ ଶେଷ । ହରିମଧ୍ୟମା ମୁହିଁ । ହେଲେ ସନ୍ତାପ ଦହି ।
ହେବ ସତେ ଉପଇନ୍ଦ୍ର କହଇ । ୫ ।

ସ୍ଵର—ଚିନ୍ତା କେଦାର । ତାଳ—ସିଂପୁଟା

ଖ୍ୟାତ ମୋହପରା ହୋଇ କେହି । ଶିଖିମଧ୍ୟରେ ନିଷ୍ଠୁର
ନାହିଁ । ଶ୍ରୀଶୋଦର ସୁବାକାଳରେ ବଜେବ ହେଲି ତେହ
ପୁଣି ଏହା ସହି ରେ । ଛଇଳ । ୧ । ଶିଶଦାରେ ନିଦ୍ରା ନ
ଆସଇ । ଶୁଧା ଦିବସରେ ନ କରଇ । ଶରି ଶରି ନେହୁଁ ଲୁହ
ନ ରହଇ ଏକା ସୁଖି ଯାକେ ଦଶୁ କୁହ ରେ । ଛଇଳ । ୨ ।
ସପ୍ନ ନୋହି କପା ଅଛି ଭଲେ । ଶୋଭନାଶିଳା ଦେଖିବୁ
ଗଲେ । ଶଶ ଶଶକରେ ମୋହ ହେଉଅଛି ତନୁ ଟଳେ ପବନ
ଲଗିଲେ ରେ । ଛଇଳ । ୩ । ଶୀତ ପ୍ରାୟ ପୁଲକର କଲ । ଶିଶେ
ହୃଦୟ ଶରେ ଭେଦଲ । ଶଶପ୍ରଭା ଗୋସ୍ତ ବନୁ ଏତେ ସରି
ହେବ ବୋଲି ଭଲେ ଲେଖାଥିଲ ରେ । ଛଇଳ । ୪ । ଶମାକର
ପରତେ ପାବକ । ଶୋଭ ଶିରେ ପଡ଼ଇ କାଳକ । ଶମେ କହେ
ଉପଇନ୍ଦ୍ର ମଙ୍ଗରାଜ ଗୁଣି ଗୁଣି ତୋହ ଗୁଣଯାକ ରେ । ଛଇଳ ।

— ସମାପ୍ତ —

ମୁଦ୍ରାକର—ଶ୍ରୀ ଦାଶରଥ ଦାସ, ଦାଶରଥ ପ୍ରେସ, କଟକ-୨

EDARNATHI DAYESHANA

PRATI

ES

LI

AC 7526

ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ ରଚିତ

ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପୁସ୍ତକାବଳୀ

ରଞ୍ଜିତ	ଟ ୧-୫୦
ଉପେନ୍ଦ୍ର	ଟ ୧-୫୦ (୫୨-୫୫)
ତଳା କଉତୁକ	ଟ ୦-୨୫
ସୁଭଦ୍ରାପରାୟଣ	ଟ ୧-୨୫
ବେଦେଶ୍ୟ ବଳାସ	
୧ ସେଟ	ଟ ୧୦-୦୦
ଅବନା ରସତରଙ୍ଗ	ଟ ୧-୨୫
ପ୍ରେମସୁଧାନିଧି	ଟ ୧-୦୦
ରସିକହାରାବଳୀ	ଟ ୧-୨୫
ରସ ପଞ୍ଚକ	ଟ ୧-୨୫
ଲବଣୀବତୀ (ବଜାଇ)	ଟ ୨-୦୦
ଗୀତାଭିଧାନ	ଟ ୦-୩୦

କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସୁନ୍ଦରୀ	ଟ ୨-୦୦
ଚନ୍ଦ୍ରକାବ୍ୟ ବନ୍ଦୋଦୟ	ଟ ୨-୫୦
ଚନ୍ଦ୍ରପଦା ଭୂଷଣ	ଟ ୦-୨୫
ଚନ୍ଦ୍ରପଦା ଚନ୍ଦ୍ର	ଟ ୦-୧୨
ଉପକରଣ ଚନ୍ଦ୍ରଶିଖା ଓ	
ଚନ୍ଦ୍ରପଦ୍ମ	ଟ ୦-୧୨
ସୁବର୍ଣ୍ଣରେଖା ଓ	
ଦଶପୋଇ	ଟ ୧-୨୫
ବନାର ବୋଲି	ଟ ୦-୨୫
ରସ ପୋଇ	ଟ ୦-୧୨
ଲବଣୀନିଧି	ଟ ୦-୧୨
ଶୋଭାବତୀ କାବ୍ୟ	ଟ ୦-୩୦

ଉପେନ୍ଦ୍ର

ରାମାୟଣ

ସୁଲଭ ମୂଲ୍ୟ ଟ ୧୫.୯୫

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ:—

ଦାଶରଥ ପୁସ୍ତକାଳୟ

କାଲିଙ୍ଗଜାର, କଟକ ୨